

Albert a Hugo, 13 a 10 let

Mami, ale oni to myslí vážně!

„Ty seš úplně blbej, brácho!“ zaslechla jednou Dana Hádková z dětského pokoje. Zbystřila. Syn Albert ale vzápětí pokračoval: *“Přece se se mnou nemůžeš srovnávat, jsem o tři roky starší. Ty jsi chytřej, ale ještě nemůžeš vědět všechno.”*

Albertovi je třináct, Hugovi deset. Oba jsou mimořádně nadaní, to mají společné. Nicméně jejich školní cesty, stejně jako životní strategie, se v mnohém liší. Albert, nadšenec do přírodních věd, narazil na problémy hned v první třídě. Dana Hádková vzpomíná, jak jednou přišel ze školy a posteskl si: *„Mami, my pořád počítáme jedna, dva, tři, čtyři, pět.”* Dana se zasmála. *“Mami, ty se směješ, ale oni to myslí fakt vážně!”* reagoval Albert.

To bylo poprvé, kdy si Dana uvědomila, jak těžké to nadané dítě může mít, když se ve škole nudí. Ve druhém pololetí už byla v koncích a šla za Albertovou třídní učitelkou. *„Nevím, co dělat, Bertík se za tři čtvrtě roku nedozvěděl nic nového. Už nevím, jak ho motivovat,”* řekla jí. Nakonec se s ní domluvila, že si Albert začne do školy nosit vlastní knížky a číst si. Paní učitelka ho taky nechala připravovat referáty o přírodě, které pak mohl prezentovat spolužákům.

Dana zároveň uznává, že takovéhle situace nejsou jednoduché právě ani pro učitele. Jak má poznat, co přesně se s dítětem děje, že zlobí a neposlouchá? *“Navíc Albert byl tehdy dost nepraktický a pomalý,”* dodává Dana.

U Huga to bylo jiné, jako druhorozený už měl mnoho věcí *“vyšlapaných”*. *„Už jsme tušili, s čím vším se může nadané dítě potýkat, takže tam nebyly takové ty aha momenty,”* poznamenává Dana. Čili když je Hugova učitelka hned v první třídě poslala do poradny, neváhali.

Výsledek? Hugo je nejen mimořádně nadaný jako jeho starší bratr, ale ještě k tomu má poruchu pozornosti. V poradně jim kromě jiného vysvětlili, jak s kluky pracovat, aby dobře usínali. *“Protože oni byli vždycky hrozně nabuzení, bylo vidět, že ty svoje hlavy nedokážou vypnout, měli obrovskou fantazii. A kvůli tomu nedokázali usnout,”* popisuje Dana.

S poradnou mají v rodině ještě jednu zkušenost. Když Albert přešel z páté třídy na osmileté gymnázium do Litoměřic, po pár měsících si Danu pozvala do školy výchovná poradkyně. Někteří učitelé si na Alberta stěžovali, že je neustále opravuje, a divili se, že umí látku napřed. *“Poradkyně mi řekla, že jestli mám doma papír o mimořádném nadání, ať ho přinesu, že to pomůže. A měla pravdu.”*

Další historka, která se v rodině traduje, se stala, když byl ještě Albert na základce, konkrétně ve čtvrté třídě. Paní učitelka dětem řekla, že pavouci patří mezi hmyz. Albert jí ale opravil, že pavouci mají svůj vlastní řád, patří do pavoukoviců. Učitelka ovšem chybu nechtěla přiznat a hájila se tím, že šlo o zjednodušení. Albert se zas nedokázal smířit s tím, že někdo něco říká nepřesně. Konflikt skončil tím, že Albert přišel domů naštvaný a zarputilý. *„Omlouvat se nebudu, měla to špatně,”* prohlásil. Dana s ním o tom dlouze mluvila. *“Byl opravdu drzý, sám mi to pak říkal. Omluvit se*

ale nechtěl, pořád opakoval, že to paní učitelka říkala špatně.” Na jednu stranu dala Dana synovi za pravdu, na stranu druhou mu vysvětlila, že se choval hrubě, překročil hranici – a je třeba se omluvit.

Mezitím napsala do školy. Že ví, co se stalo, a že to Albert řeší, ale potřebuje čas, aby to zpracoval. Nakonec Albert po pár dnech sebral odvahu, paní učitelce se omluvil a přinesl do školy prezentaci o pavoucích s tím, že by ji rád přednesl. Mělo to úspěch.

Na tuhle událost si čas od času vzpomene i sám Albert. *“Učitelka tehdy říkala, že se to budeme učit až v šesté třídě. Což mi nedávalo smysl – jako že teď jsou pavouci hmyz a v šesté třídě se najednou změní na pavoukovic? Byl jsem naštvaný! Ale jinak byla moc fajn a milá, rád na ni vzpomínám!”*

To Hugo mezitím ve škole bojoval s češtinou, dlouho měl problémy se čtením. Ve čtvrté třídě se to ale zlomilo a on najednou začal číst jednu knihu za druhou. *“Zlepšil se nejen ve čtení, ale i v pravopise,”* vzpomíná Dana.

Hugo má matematické myšlení a hraje dobře na kytaru. Přesto na něj Dana někdy nervózně koukala, jestli všechno zvládne. Nakonec ji paradoxně uklidňovala Hugova učitelka: *„Nemějte strach, váš syn je chytrý, poradí si.”*

Dana se dlouho snažila, aby se ve škole svých synů držela spíš stranou. V roce 2019 založila Badatelskou akademii Datel pro zvědavé děti, ale zároveň nechtěla být tím rodičem, který učitelům a učitelkám uděluje rady.

Na čem jí naopak vždy záleželo, je hezký vztah mezi Albertem a Hugem. Jako matka každý den vidí, jak jsou kluci odlišní. *“Bertík má opravdu obrovskou touhu po pravdě, po poznání, jde přes překážky a vůbec mu to nedochází. Hugo je zas velký estét, krásně kreslí, skvěle hraje na kytaru a taky trochu sází na svou roztomilost,”* říká Dana s tím, že se oba synové stali jejími učiteli.

A pak si vzpomene, co jí jednou Albert řekl, když se ho ptala, jak se měl ve škole: *“Mami, kdy konečně pochopíš, že já se mám vždycky dobře? Já se mám dobře, i když je špatně. Je to jen otázka rozhodnutí.”*